

Τελευταίαι λέξεις μεγάλων (ὡς λέγουσιν οἱ ἴδιοι)
ἐν ὄρφν.

ΤΣΙΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐφom! Φάντες καὶ τρία.
ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ. Ὁ Ὅμηρος μὲ καταδιώκει! Ἐριννῦς! ὦ!
ΦΙΝΤΙΚΑΗΣ. Ἀλταίαις γλήγορα.
ΚΟΜΝΟΣ. Κρέμος καὶ βιβλιοθήκη! Φλωρεντία!
ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ. Μὲ ἐλησμώνησαν οἱ ἄθλιοι!
ΚΟΤΖΙΑΣ. Κι' αὐτὸς ὁ Πυλαρινός!
ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ. $3 + 2 = 4$.—
Κ. ΔΟΥΜΑΣ. Ἐν ἐλλείψει χαρτοσήμου καλὸ εἶναι καὶ τὸ
στουπόχαρτο.
ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΣ. Ὁ Δάντης καὶ ὁ Παρασκευαῖδης.
A.....

***

Πρὸ τοῦ κορινθιοπωλείου Κτενᾶ διήρχετο Μενιδιάτης
μετὰ τῆς συζύγου του· ἐθεώρουν δὲ μετὰ προσοχῆς τὰς
ἐκτεθειμένας εἰκόνας, ὅτε αἴφνης ἡ σύζυγος παρατηροῦσα
ἐκτεθειμένην ἐκεῖ φωτογραφίαν τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδί-
κων ἀνακράζει:

«Μωρὸ πρᾶμα! δὲν ἔχει παράδες νὰ κάμη ἓνα ποκάμισο
καὶ πάει καὶ κάνει τὴν φωτογραφίαν της.»

***

Ὁρισμὸς τοῦ τηλεγράφου. Κάτοικος Ἀμαρουσίου ἐμί-
λει μετὰ Κηφισιώτου καὶ ἠρώτα αὐτὸν τί πρᾶγμα εἶναι
ὁ τελέγραφος, καὶ πῶς κατορθόνουν νὰ ἐμιλοῦν δι' αὐτοῦ
εἰς τὴν Ἀθήνα.

Νά! εἶπεν ὁ Κηφισιώτης, κτυπᾶς τίς μιὰ μηχανὴ εἰς
τὴν Κηφισιά, καὶ ἀποκρίνεται ὁ τελέγραφος στὴν Ἀθήνα
καὶ μιλεῖ.

Μὰ δὲν καταλαβαίνω, ἐπέλαθεν ὁ Ἀμαρουσιώτης.

Νά! εἶπεν ὁ Κηφισιώτης: ξέρεις τὸν σάλιο μου τὸν
Ἄζορ; Ἄμα τὸν πατήσης στὴν οὐρὰ δὲν φωνάζει εὐθύς;

Ἄμ, βέβαια!

Τώρα λοιπὸν, φαντάσου τὸν Ἄζορ μεγάλο μεγάλο· ἡ
οὐρὰ του νᾶν στὴν Κηφισιά καὶ τὸ στόμα του στὴν Ἀθήνα.

Ἄμα τὸν πατήσης στὴν Κηφισιά, τί θὰ κάμη στὴν Ἀθήνα;

Κατάλαβα, κατάλαβα, εἶπεν ὁ Ἀμαρουσιώτης καὶ ἀπῆλ-
θεν εὐχαριστημένος.

A.....

***

Ἀναγινώσκων τις τὰ νέα ἔργα τοῦ μακαρίτου Βασιλεία-
δου, τὰ ὅποια ἐδημοσίευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, συμπεραίνει
ὅτι σήμερον δὲν ἀρκεῖ νὰ γράφῃ τις μόνον, πρέπει μετὰ
τὸν θάνατόν του νὰ ἀφήσῃ καὶ τὸν ἐκτιμῶντα αὐτὰ μετ'
ἀδελφικῆς στοργῆς

Π....

***

Ὁ φίλος ἡμῶν κ' Ὁ...ρ...ς, ἐρωτηθεὶς ἂν στέργῃ νὰ
εἰκονισθῇ ἐν τῷ «Ἀσμοδαίῳ» ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως «Διατί
ἔχει, μόνη ἡ δόξίς μου, ἡ τοσοῦτον ὁμοιάζουσα τῷ Βελλιγ-
κῶνι, ἀρκεῖ νὰ πείσῃ τοὺς τε ὑπουργοὺς καὶ τὰς νεάρι-
δας δεῖ μοι πρέπει, ἂν ἔχει ἀνδριάς, τοῦλάχιστον νομαρ-
χία καὶ νομαρχίνα.

A....

ΥΜΝΟΣ

Εἰς τὸν σταυρογορηθέντα κ. Θωμαῖδην
«Σταυρὲ βοήθει μοι»

Τί μὲ βλέπετε, κυρίαί,
τί ζητεῖτε δεσποσύναι,
καὶ ριγῶ;
Εἰς τὰ στήθη μου ἐπάνω,
ὁ σταυρὸς τῆς δόξης εἶναι
καὶ ἐγώ.

Δὲν ἐνίκησα εἰς μάχας,
πλὴν ἐνίκησα τὸν χρόνον,
δι' αὐτὸ
ἡ κυβέρνησις μὲ δίδει
τὸν σταυρὸν τῆς καὶ τὸν φθόνον
ἐν ταύτῳ.

Στὸν χρόνον τοῦ νέου ἔτους,
νεανίας ἐγὼ γέρων
φθονητὸς,
θὰ θυμαῖσω νέα κάλλιπ
τὸν σταυρὸν τῆς δόξης γέρων
ζηλωτὸς.

Καὶ θὰ εἶπω, δεσποσύνη
τρυφερά μου, νὰ μὲ ἰδῆς
πῶς σφριγῶ
ἔταν φέρω τὸν σταυρὸν μου,
γίγας νέος Θωμαῖδης
εἴμ' ἐγώ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ.

Σημείωσις: Τὸν ὕμνον τοῦτον δημοσιεῖω οὐδένα ἔχω κακὸν
σκοπὸν. Τοῦτο ἵνα μὴ παρεξηγηθῇ ἀπὸ τοῦ δει-
σιδαίμονος.

K.